

[Hartvig Frisch.]

stiske Partier i Vesteuropa, er for det første, at de skal arbejde, alt hvad de kan, for Folkefronten, og jeg tror virkelig, at det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen sidder hjemme hos sig selv og bilder sig ind at være Folkefrontsmedlem, maaske endda Folkefrontsminister, og at han optræder i fransk Aand; for det andet, at man skal fjerne fra Socialdemokratiet samtlige Førere, der gaar imod Folkefronten; for det tredje, at de skal erklære sig for ubetinget at have Verdensrevolutionen til Maal, og endelig som det fjerde skal de paa enhver Maade bekæmpe Trotskismen.

Naar man nu erindrer, at der her i Landet blandt de Arbejdere, der føler Utilfredshed med de opportunistiske Forhold, som dansk Politik jo afgjort er præget af — vi har et Koalitionsministerium o. s. v. —, kan være en Mand, som føler, at der er noget om Trotskis Ord om Verdensrevolutionens Brand, saa skulde man altsaa ganske vist lave Folkefront i Danmark, men samtidig skulde man sparke en saadan Mand ud og sige, at ham vil vi ikke have Folkefront med, skønt han maaske var en meget mere ærlig revolutionær end de, man finder paa Bænken derhenne. Jeg kan efter Dimitrovs Udtalelse godt forstaa, at det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen og hans Parti er kommet ind i en slatten Sejlads til alle mulige Sider, uden at der er nogen som helst Politik i det, som det ærede Medlem siger.

Efter at vi nu har talt om denne store Lovgivningssamling, kan der ogsaa være Grund til at rette nogle Ord til Regeringen, for har det kunnet være svært for os Rigsdagsmænd at overkomme Arbejdet, saa er det klart, at det har været endnu sværere for Regeringens Medlemmer, som foruden de Planer, der skulde udarbejdes til Lovene og Arbejdet med at følge Forslagene gennem de to Ting, tillige har haft den daglige Administrations Arbejdsbyrde, hvortil kommer den Byrde, som det nu engang er at være udsat for en ustandselig, og jeg kan vel sige en ofte meget usaglig og meget smaalig Kritik. Dette følger, vil man sige, med Rette med demokratiske Ministres Gerning, thi Demokratiets Væsen er at være udsat for Kritik, ogsaa ofte, som jeg sagde, en ganske usaglig Kritik. Og det er rigtigt — medens man omvendt i Diktaturstaterne finder, at alt skal gaa ud paa at forherlige Regeringsmagten —, men jeg nævner det, fordi der saa ogsaa er Grund for os andre — nemlig for at der ikke skal opstaa en urimelig Skøvhed derved, at man fra disse

Sider, om jeg saa maa sige, organiserer Utilfredsheden — til her fra denne Talerstol at lade lyde de Anerkendelsens Ord, som lyder fra de Tusinder og atter Tusinder smaa Hjem mod denne Regering, og denne Anerkendelse vil jeg paa mit Partis Vegne lade lyde her. Medens vi andre vel nu snart kan regne med at blive hjemsendt, ved jeg, at Ministeriet gaar ind til det alvorlige Arbejde, som jeg har været inde paa i min Tale, at tilvejebringe en Gældsordning for det danske Landbrug, som er yderst nødvendig, og om hvilken det gælder, at den vil blive afgørende for, om vi kan gaa ind i Aaret 1938 og fejre Festen for Landbo-reformerne ved at vise, at vi, Demokratiet's Mænd, kan løse lige saa store og betydningsfulde Opgaver, som Enevældens Mænd i sin Tid formaaede at løse.

Brorsen: Saa fik vi da den Tale af den socialdemokratiske Ordfører. Jeg tror ikke, at nogen i denne Sal egentlig var overrasket over det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Udtalelser; det var fra A til Z Ros og Virak til den siddende Regering. Oppositionen kan naturligvis ikke, hvad det ærede Medlem heller ikke venter, dele det ærede Medlems Betragtninger. Vi er i Opposition og har gentagende i vigtige Spørgsmaal ikke kunnet tiltræde Regeringsforslagene. Men inden jeg kommer videre ind paa min Tale, vil jeg gerne i Anledning af de sidste Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch sige, at vi ikke har været en saadan Opposition, som det ærede Medlem vil give det Udseende af; vi har ganske vist været i skarp Opposition til Regeringen; men jeg tror, vi kan være vor Opposition bekendt.

Det ærede Medlem er Historiker, først og fremmest Kulturhistoriker, har jeg forstaaet; men han er Historiker. Det kan godt være, at hans Speciale ligger langt tilbage, det ved jeg ikke; men jeg vil bede ham studere Annalerne i Rigsdagstidende, fra dengang vi havde Venstreregering. Vi kan sige fra 1920, for ikke at gaa alt for langt tilbage i Tiden. Jeg tror nemlig efter det ærede Medlems Udtalelser, at han ikke rigtig ved, hvorledes de nuværende Magthavere, ikke mindst deres egen Statsminister, som Opposition optraadte over for Venstreregeringen i sin Tid. Jeg tror, at det ærede Medlem i en ledig Time skulde beskæftige sig en lille Smule med de Forhold, jeg tror, at det vil være oplysende for ham. Hvis han havde haft Kendskab til den Tids Rigsdagsforhandlinger, vilde han ikke være fremkommet med de Ud-